

3. neděle v mezidobí

VSTUPNÍ ANTIFONA

Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívejte Hospodinu, všechny země! Velebnost a vznešenost ho předchází, moc a nádhera je v jeho svatyni.

Uvedení do bohoslužby A

Každou neděli po celý rok nás naše katolická liturgie nabádá, abychom si odpustili, co proti sobě navzájem máme, abychom si podali ruce na smír. Copak zde v kostele nám to jde, ale jak doma a jak v práci? Zkoumejme se, pokořme se a snažme se změnit k lepšímu.

Nebo:

Stále jsme před Bohem, i když jsme zaujati mnoha lidskými úkoly. Člověk je před ním proto, aby mu řekl svým životem, že nemá jinou pohnutku než jeho lásku. Proto se na začátku eucharistie modlíme vstojе, jak to dělalo shromáždění Izraele, když král Šalomoun zasvěcoval Bohu chrám a pronášel svou modlitbu. Člověk zakouší Boha jako sílu, která jej celého obrozuje, a tím, že je vztyčen, projevuje celou svou vděčnost a důvěrnost, jakou s Bohem má. Stojící shromáždění vyjadřuje živý vztah, který ho spojuje s Bohem, a názorně naznačuje vzestupný pohyb někoho, kdo si uvědomuje, že jeho historie je vystupováním k plnému společenství s Bohem a očekáváním, že dospěje definitivně do slávy.

Uvedení do bohoslužby B

Dnešní Boží slovo nás burcuje k pohotovosti a k aktivitě: Čas je krátký, čas se naplnil, využívejte dobře času! Jak a k čemu jsme využili hodiny a dny v uplynulém týdnu? Kolik času jsme v dosavadním životě promarnili mrzoutěním, hádkami či lenošením? Poprosme Boha za odpuštění.

Nebo:

Dějiny křesťanské neděle začaly, když po sobotě, na úsvitu prvního dne v týdnu, vstal Kristus Pán z mrtvých, jak nám to zvěstují všichni evangelisté. Den Páně se stává pro křesťany drahým dnem, který oslavují především bohoslužebným shromážděním. Už římský spisovatel Plinius mladší po roce 100 zjišťuje, že se křesťané scházejí v určitý den, aby zpívali Kristu píseň jako Bohu. Asi o 50 let později čteme ve spisech sv. Justina († 165), že se všichni v den nazvaný po slunci shromažďují k společné slavnosti. Dívejme se na neděli jako na den hluboké křesťanské radosti. Vždyť neděle je oslavou paschy Páně. Připomíná, a to velmi výrazně, celé tajemství naší spásy. Připomíná památku oslaveného Pána, připomíná mystickou přítomnost vzkříšeného Krista v Církvi. Vzkříšený Kristus však není jen historickou vzpomínkou, je příslibem a současně i zárukou budoucího života. Tak je neděle velkým tajemstvím, v němž se památka na minulou událost spojuje s přítomností, která je naplněna milostí Krista zmrtvýchvstalého a ukazuje k budoucnosti Krista vítěze. Nedělní radost

však není radostí soukromou, je to radost křesťanského společenství, je to radost Církve, která oslavuje svého vítězného Mistra.

Uvedení do bohoslužby C

Dnešní Boží slovo je velmi dramatické. Izraelité se vrací do Jeruzaléma a Pán Ježíš jako hlasatel Božího království se poprvé vrací domů do Nazaretu. Jak ho tam uvítají příbuzní a přátelé, jeho krajané? I mezi námi chce být Pán Ježíš doma, i k nám bude dnes mluvit. Přivítejme ho s radostí a s pokorou.

Nebo:

Máme-li při dnešním slavení eucharistie a samozřejmě kdykoli při bohoslužbě plodně a s užitkem zachytit Boží slovo, je nezbytně nutné, abychom pro ně vytvořili prostor ve svém nitru. V prvním čtení z knihy Nehemiášovy uslyšíme, že společenství lidu povstalo, když mu znalec Písma Ezdráš předčítal z knihy Zákona. Evangelista svatý Lukáš poukazuje na spolehlivost nauky Božího slova, neboť je zvěstována Kristem, Božím Synem v síle Ducha svatého. Vnitřní postoj se musí opírat o naše mlčení a ochotu naslouchat. To se nesmí nikdy zaměňovat s prázdnotou a pasivitou. Mlčení prozrazuje zvláštní vnitřní postoje, které vyvěrají z vnitřního bohatství: z živého vědomí, že jsme v Boží přítomnosti, že nám Bůh zjevuje svou tvář a svou spásu. Vstupme nyní do plodného dialogu s Bohem a nechme jej promluvit, aby se dnes naplnilo toto Písmo na nás.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí, věčný Bože, ved' nás, ať žijeme podle tvé vůle, abychom zůstávali stále spojeni s tvým milovaným Synem a přinášeli hojný užitek. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Abychom porozuměli závažnosti dnešních slov proroka, připomeňme si, jak úzkoprsí a výluční byli tenkrát židé: jen my jsme vyvolený národ, jen my jsme ti dobří. A do téhle jejich samospasitelné pýchy volá prorok: Bůh oslaví i pohany!

Nebo:

V Izaiášově době Asyřané dobyli Galileu a část obyvatel r. 732 př. Kr. odvedli do vyhnanství. Prorok vidí zemi v hluboké temnotě srovnatelné s temnotou světa smrti či s chaotickou tmou před stvořením. Avšak v této temnotě zazáří světlo radosti, která je vykreslena pomocí obrazů žní a vítězství. Bůh sám

přinese svobodu a mír, neboť je osvobodí od nadvlády Asýrie: zlomí symboly otroctví, tj. jařmo, hůl a bodec otrokáře, tak jako bylo zlomeno jeho Midjanitů.

1. ČTENÍ Iz 8,23b-9,3 *V Galileji pohanů vidí lid veliké světlo.*

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů.

Lid, který chodil ve tmě,
vidí veliké světlo,
obyvatelům temné země
vzchází světlo.
Dáváš mnoho jásotu,
zvětšuješ radost;
veselí se před tebou, jako se jásá o žních,
jako plesají ti, kdo se dělí o kořist.
Neboť jeho, které ho tížilo,
hůl na jeho šíji
a bodec jeho otrokáře
jsi zlomil jako za midjanských dnů.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 27,1.4.13-14 Odp.: 1a

Odp.: Hospodin je mé světlo a má spása.

Hospodin je mé světlo a má spása, - koho bych se bál? - Hospodin je záštita mého života, - před kým bych se třásl?

Odp.

Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím: - abych směl přebývat v Hospodinově domě - po všechny dny svého života, - abych požíval Hospodinovy něhy - a patřil na jeho chrám.

Odp.

Věřím, že uvidím blaho od Hospodina - v zemi živých! - Důvěřuj v Hospodina, buď silný, - ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Druhé čtení nám znovu staví před naše oči naše rozvaděné a rozloučené křesťanství. Kéž by nám byla tato nesvornost tak protivná, jako svatému Pavlovi.

Nebo:

Postavit kazatele na místo Krista je velmi starým pokušením, jak svědčí list do Korintu. Tento klam přináší zhoubné následky pro společenství: rozdělení na skupinky, nedocenění Krista a jeho kříže. Pavel má odvahu říci těmto svým dětem ve víře, že on není jejich spasitel, že on není Kristus. Apoštol sám sestupuje z vyvýšení, aby na vyšší místo postavil Krista.

2. ČTENÍ 1 Kor 1,10-13.17 *Bud'te všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Napomínám vás, bratři a sestry, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Bud'te všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte.

Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři a sestry, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká něco jiného: „Já držím s Pavlem!“, „já zase s Apollem!“, „a já s Petrem!“, „já s Kristem!“

Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni?

Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mt 4,23

Aleluja. Ježíš hlásal evangelium o Božím království – a uzdravoval mezi lidem každou nemoc. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Poslouchejme teď, jak strohé je první kázání Pána Ježíše. Spíš příkaz než návrh: Člověče, dej si říci, jinou volbu nemáš!

Nebo:

Úsek dnešního evangelia obsahuje jakoby v zárodku celé Kristovo poselství: Boží království je blízko, protože se přiblížilo skrze skutky uzdravení a slova evangelia. Na tuto nabídku je jediná přiměřená odpověď: obrácení neboli změna smýšlení. Touto změnou se nemíní jen polepšení svého chování, ale přijetí evangelia jako normy svého smýšlení i jednání. A někdy takové obrácení je velmi důsledné, jak se ukazuje na případu oněch rybářů.

EVANGELIUM Mt 4,12-23 *Usadil se v Kafarnau, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan Křtitel uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše:

„Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině stínu smrti.“

Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“

Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali síť a následovali ho.

A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry, Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho.

Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

CO NÁS ROZDĚLILO, CO NÁS SJEDNOTÍ (K závěru týdne modliteb za sjednocení)

Ve čtení z listu Korint'ánům jsme slyšeli Pavlovo napomínání: „Buďte všichni zajedno! Ať nejsou mezi vámi roztržky!“ Copak už mezi prvními křesťany byly spory a nesvornost? Ano. Hned v první generaci křesťanů byly spory, byla různost názorů. Ale nebyla mezi nimi nejednota, ani neláska. Oni se dohadovali, ale nepřestali se mít rádi. Různost názorů, debaty, diskuse, to je všude tam, kde lidé samostatně myslí, kde žijí ve svobodě a mohou proto veřejně říci svůj názor. Taková různost není neštěstím. Naopak, veřejná diskuse napomáhá k ujasnění, k vytríbení problémů, napomáhá k dosažení lepšího řešení. Neštěstím se různost názorů stává tam, kde se násilím potlačuje názor druhého. To pak vede k rozdělení, k nepřátelství a k nelásce. My starší jsme tohle poznali na vlastní kůži. Jak se jednou takhle ošklivá cesta začne, kde se začnou umlčovat ti, kdo mají jiný názor, tam se dá do pohybu jakási řetězová reakce. Zastánci protivných názorů začnou hledat stále nové důvody, proč se právem povyšují nad toho druhého. A tak se vzájemné odcizení stále víc prohlubuje. Takhle to chodilo při dělení států, takhle to šlo i při rozdělení Církve. Mezi křesťany na západě a na východě nebyly věroučné rozdíly žádné, ale ti východní dostali chuť se osamostatnit, proto si našli, co rozděluje. Našli si tolik rozdílů, že si začali říkat pravoslavní, tj. pravověrní, lepší, než ti na západě.

A druhé západní roztržení křesťanů šlo obdobnou cestou. Začalo se protestovat proti lidským nepořádkům v Církvi. Ty nepořádky v Církvi byly, ale místo k napravení nepořádků to ti protestující přivedli k roztržení Kristovy Církve. Dnes už to víme všichni: katolíci, protestanté i pravoslavní, že tohle řešení roztržením Církve bylo špatné řešení. A jak to špatné řešení, tuto roztržku napravit? Představitelé církví o tom vyjednávají, teologové o tom uvažují. A už hezky dlouho. A co při tom můžeme dělat my, prostí věřící? Musíme jen pasivně čekat, až to ti učenící vymyslí, až hlavy církví oficiálně jednotu uzavrou? Naštěstí ne. My máme prostředky k jednotě, které jsou přímější než diplomatická vyjednávání. A jsou ty prostředky v našem dosahu a máme je v moci.

Prvním takovým prostředkem je pěkné chování nás katolíků k nekatolickým křesťanům. Přátelský úsměv, přátelské podání ruky. Nechovat se studeně, odmítavě, ale bratrsky. Druhým prostředkem vedoucím k jednotě je dobré slovo. Přátelské oslovení, které naváže osobní kontakt, přátelské styky. A třetí mocný prostředek k jednotě, který máme všichni k dispozici, je modlitba za druhé. Za koho se modlím, toho nemohu nenávidět, tím nemohu pohrdat. Když dokážu postavit se v duchu vedle bratra jinověrce, předstoupit spolu s ním v modlitbě před Boží tvář, to pak při setkání na ulici dokáží i přátelsky se na něj podívat, usmát se na něj, přátelsky jej oslovit. Tyto prostředky k jednotě ve víře: přátelský úsměv, dobré slovo a modlitbu můžeme používat už teď, s tím nemusíme čekat na úřední sjednocení křesťanských církví. Zaveďme tedy toto sjednocení křesťanů v lásce do svého života. Udělejme to hned. Nedělejme rozdíl mezi katolíkem a evangelíkem. Dělejme jen rozdíl mezi člověkem hodným a člověkem zlým. To bude veliký krok ke sjednocení křesťanů ve víře.

DVA CVIKY K JEDNOTĚ

Když si tak vzpomeneme, že největším přáním Pána Ježíše bylo, aby jeho vyznavači zůstali svorní a jednotní a jak ještě v poslední modlitbě tak vroucně prosil Otce nebeského: „Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě!“ A jak to dopadá dnes? Když si tak pomyslíme, že právě na toto největší přání Pána Ježíše křesťané vůbec nedbali, popadne nás zlost na ty rozvratníky: Ti, co zavinili první rozlomení křesťanů na východní a západní, ti by zasloužili pořádně potrestat. A ti, co rozdělili západní křesťany na katolíky a protestanty; ti by také zasloužili. A také ti, co se plní nesvorností odlučovali od jednoty dál a dál. Všichni by zasloužili, co jsou vinni tou nesvorností, která způsobila, že křesťané jsou dnes rozděleni na množství církví a sekt. Ale všichni prohlašují, že právě jen oni jsou ti praví, správní vyznavači Pána Ježíše. Že ti druzí jsou všichni špatní, a proto se od nich museli odloučit, proto s nimi nechtějí nic mít. Právem nás pohoršuje taková hrozná nesvornost, která zavinila, že učenící našeho Pána Ježíše bylo poníženo v očích nekřesťanů, že vznikaly války, krveprolití, násilí, zla a to vše ve jménu Ježíše Krista. Kdo jsou ti zlí lidé, co zavinili rozkol

křesťanů? Takoví byli už za svatého Pavla. Jak jsme to slyšeli ve čtení, píše jim Pavel do Korintu: „Slyším, že se mezi sebou hádáte.“ Ale všichni ti hádavci z minulých časů už mají soud za sebou, soud Boží. Ty už nemusíme soudit my.

Naší věcí je starat se o přítomnost. Kde jsou ti zlí lidé, kteří ještě teď stále brání, aby se křesťané nesjednotili, aby nebyli svorní, aby nebyli zajedno? A myslíme přitom na papeže, biskupy a na politiky. Jenže spoluviníci této hanby Církve jsou i v našich kostelích po celém světě, jsme to i my tady. Povězme si, kolik je zde mezi námi takových, kteří si mohou troufnout říci, že na ně neplatí napomenutí svatého Pavla: Ať nejsou mezi vámi roztržky, ať svorně smýšlíte, ať se mezi sebou nehádáte: Já držím s tím, já držím s oním. To je zvěst dnešního evangelia, že sjednocení křesťanů, jednota Božího lidu, začíná v našich domovech; v tom, jak se chováme mezi sebou navzájem, jak se hádáme nebo snášíme, jak jsme zlí nebo smířliví. Copak je myslitelné, abychom se snesli s cizími, když se neumíme snést mezi sebou?

Svatý Pavel napomínal Korintány: „Žijte jako bratři a sestry.“ Ale dnes by musel zděšeně říci: Nežijte jako dnešní bratři a sestry! Protože i sourozenci se většinou mezi sebou doma hádají, hašteří a perou se. Proto opakují: sjednocení křesťanů začíná v našich domovech, začíná mezi námi. Je to v moci každého z nás, aby na světě přibývalo snášenlivosti. V evangeliu Pán Ježíš volá apoštoly, aby šli za ním. Hned všeho nechali a šli. I nás dnes volá Pán Ježíš, abychom šli za ním, abychom si přisvojili křesťanského ducha, ducha jeho svornosti a lásky. Udělejte si tedy zcela konkrétní předsevzetí. Začněte třeba s těmito dvěma cviky: První je: počkat s hněvem. Když se ti zdá, že druhý dělá něco špatně, nezačni se rozhořčovat hned, zkus to chvílku odložit. Řekni si: počkám chvílku a budu ho pozorovat, abych pochopil, co se to s ním děje, abych si rozvážil, co mu řeknu. Druhý cvik k nabytí svorné lásky zní: buď vždy připraven posloužit druhému. To je staré heslo křesťanské mládeže. Počkat s hněvem a vždy být připraven pomoci. Tyto dva cviky chceme všichni společně každý den trénovat. A sjednocení křesťanů v lásce se tím už začne naplňovat. Povězme Pánu Ježíši o této naší dobré vůli a přihlasme se mezi ty, co odpouštějí zlé a jdou za Ním.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy za jednotu

Prosme Pána, našeho Otce, za svornost a jednotu pro Církev jeho Syna Ježíše. Bože lásky, Bože pokoje, voláme k tobě:

Dej, ať všichni, kdo se nazývají křesťané, jsou svorní v tvé pravdě.

Naplň nás lítostí nad tím, že jsme stále ještě rozdělení a neumíme se sjednotit.

Dej své světlo všem, kdo upřímně hledají tvou pravdu.

Nauč nás, abychom byli trpěliví a přáli svobodu druhým.

Nauč nás dobře žít a nechat žít jiné.

Bože, nebeský Otče, pomoz nám odstranit, co nás rozděluje, a dej, ať si s tvou pomocí navzájem dobře rozumíme. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PROČ JSOU DĚTI NEPOSLUŠNÉ

Pěkně to dnes říká svatý Pavel: „Buďte všichni zajedno, ať nejsou mezi vámi hádky.“ A leckterá maminka nebo babička si asi povzdechla, když to slyšela: Však u nás by to také bylo hezké, jen kdyby ty děti pořád nezlobily. Každý kněz a každý vychovatel z povolání slyší občas starostlivé otázky rodičů: „My už nevíme, co máme dělat s naším děckem. Takové hodné dítě to bylo. Teď, co mu jsou tři roky, jako by bylo zcela vyměněné. Nechce poslouchat, všechno chce dělat jen samo, i když to neumí, a když ho nutíme poslechnout, tak brečí a vzteká se tak, že je nám za něj až hanba.“

Ještě dobře, když se ti rodiče přijdou zeptat. Vydechnou si úlevou, když se dovědí, že je to naprosto v pořádku, když se u jejich dítěte v tomto věku objevuje dětská paličatost. To jejich dítě totiž právě udělalo velký objev: našlo sebe sama. Objevilo svou osobu, svou vůli. Dosud si sebe sama nijak zvlášť neuvědomovalo, a vůli, tu měli dosud jenom dospělí. Teď to objevilo: samo vyleze na stůl, samo chce jít po chodníku. Je to nádherný pocit, a proto stále říká: "já sám, já sama". Je to nádherné, že může říkat dospělým NE, a také to říká. Na Jávě prý toto období dětského vývoje nazývají „obdobím malého krále“. Je to doba, kdy se rodí vlastní osobnost dítěte, vlastní vůle. Zpočátku škobrtavě a neuměle, proto je tu tolik příležitostí ke konfliktům s okolím, s rodiči a s dospělými vůbec. Ale když rodiče vědí, že všechna ta paličatost je jen přechodný vývojový stupeň, že to zase přejde, a zatím se to musí vydržet, podobně jako když se děcku řezaly zoubky, nebo když bylo nemocné, pak už to není tak zlé. Potom se už raději konfliktům vyhnou, nenavádějí situace, které by vedly k měření sil, kdo z koho. „To bych se na to podíval, kdo poslechne,“ říká otec, sám zlostný a nervózní, a jde výpraskem napravovat hlavu tříletého človíčka, který chce být samostatný.

Lépe je v této době na dítě s rozkazem nespěchat. Dát dítěti čas, aby se na příští činnost přeorientovalo. Probudit v něm zájem o to, k čemu je chceme teď získat. Např. maminka 5 minut před obědem řekne: „Za chvíli budeme obědvat a já budu při stole vypravovat, koho jsem dnes potkala na ulici.“ Rodiče si musí stále připamatovávat, že jejich úlohou není, být soudcem svých dětí, tj. vznášet rozsudky a tresty, ale že jsou spíš něco jako trenér na hřišti: když vidí chybu svých svěřenců, není to důvod k trestání, ale pracovní úkol, aby je to naučili lépe a správně. Kde se k neposlušnosti přidávají i záchvaty zlosti, válení po zemi a vzdorovitost, tam není vina v dítěti, ale v jeho okolí, v rodičích a v rodině. A rodiče by měli co nejrychleji vyhledat odborníka, aby jim pomohl najít a odstranit, kde a v čem s dítětem špatně zacházejí: Častá příčina dětské

neposlušnosti je v náladovosti rodičů. Oni sami neberou vážně své rozkazy. Jednou si dítě může dovolit všechno, když mají dobrou náladu, ale jindy, když jsou rozzlobení, je zle pro každou maličkost. Dítě potřebuje pravidelnost a důslednost, trvání na rozkazu, když už byl jednou dán. A u starších je nutno přidat i rozumné vysvětlení. Jindy může být příčina dětské neposlušnosti v nejednotnosti dospělých. Dítě se dovede moc dobře zorientovat, ke komu, v čem a proti komu se obracet: „Babi, tatínek mě chce bít!“

Překážkou poslušnosti bývá také mnohomluvnost rodičů. Kde maminka nezavře pusu a v jednom kuse mluví, jak si z toho má dítě vybrat, co je a co není důležité. Copak je v dětské moci, poslouchat pořád tu nekonečnou tirádu? Je čas vyprávění s dítětem, je čas, aby si dítě hrálo samo, je i čas na rozkazy. Ale těch ať je co nejméně. Další příčinou vzdorovitosti dětí je jejich přepínání. Maminka nutí z ctižádosti dítě, aby četlo a počítalo už před školou, aby se učilo odříkávat dlouhé básně, aby předstihlo všechny ostatní. A pro předškolní dítě je nejlepší školou života ještě hra. Nedrážděte děti k neposlušnosti nepřiměřeným a nevhodným poroučením. Svět dospělých je v očích dítěte samé musíš a nesmíš. Neztěžujte jim zbytečně poslušnost. Falešná argumentace je také pomocník neposlušnosti: „Jak neposlechněš, hodím tě do rybníka.“ Jenže malý dávno ví, že nehodí a tak na to nedbá. Nikdy nestraš něčím, co bys nemohl a nechtěl udělat. „Když poslechněš, dostaneš bonbón.“ Tohle přece zrovna dráždí vyzkoušet, zda by se dalším odmítáním poslušnosti nedaly vydolovat z maminky bonbóny dva nebo třeba celý sáček. Slib, výhrůžka, odměna a trest, to jsou čtyři hybné páky dětské poslušnosti. Auto má také čtyři hybné páky. Ale to každý ví, že nelze jen tak bezmyšlenkovitě šlapat na ten a pak zas onen pedál, jen tak přehazovat rychlosti: mnozí rodiče to tak dělají s pedály výchovnými: slibem, hrozbou, odměnou a trestem. Bez rozmyšlení jednou to, jednou ono. Co z toho může vzejít jiného než havarovaná výchova dítěte.

Rodiče si u dětí musí uchovat autoritu a lásku. Muž, který se opíjí, který je hrubý a surový, neměl by se ženit, neměl by mít děti, neboť je zkazí. Žena, která je náladová, uzlobená a hádavá, ta nevytvoří radostný a šťastný domov, ta se nemá vdávat, dokud si to neodvykne. Platí také toto všeobecné pravidlo: Čím blíže jsou si manželé navzájem, tím větší prospěch má z toho jejich dítě. A naopak. Když se některý z rodičů váže víc na dítě než na manžela, je tím poškozen nejen manželský vztah, ale i dítě. Naše poslední, ale ne nejméně důležitá zásada zní: Rodiče nesmí zapomenout, že není jejich úkolem při výchově dítěte jeho vůli zlomit, ale vést ji. Pevná vůle je součástí lidské osobnosti; je na nás, abychom dítě naučili správně ji používat. Malé dítě se rádo směje. Každé dítě má mysl pro humor, pro žert, pro legraci, pro slovní hříčky. Jak prokázaly nejnovější výzkumy, smích neznamená jen zdraví a pohodu. Existuje u dítěte přímý vztah mezi jeho schopností pro žert a mezi intelektuálním vývojem, měřitelným kvocientem inteligence. Dávejme tedy pozor, abychom v dětech smysl pro radost a pro humor nezahubili přílišnou přísností a zbytečným poroučením. Vždyť humor je důležitý vitamin správného

vývoje. Předložme tedy Bohu své dnešní předsevzetí: S dětmi vždy raději po dobrém než po zlém.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Jak podivuhodné je tajemství našeho zrození! Zrodili jsme se z Boží lásky a z lásky našich rodičů. Z lásky se člověk rodí, jen v lásce vyrůstá v dobrého člověka a tuto lásku má po celý život ze sebe vyzařovat. Prosme Pána Boha o pomoc:

Vlij do srdcí našich mladých bratří a sester touhu po kněžské službě, odvahu poslechnout tvé volání a s vírou tě následovat.

Abychom žili jako lidé laskaví a nerozčilovali se, když někdo má jiné názory, než máme my.

Aby rodiče uměli brát s humorem, když děti zlobí a nechtějí poslouchat.

Aby se rodiče nepovažovali za soudce svých dětí, ale spíš za jejich trenéry a pomocníky.

Ať si rodiče nepletou důslednost s tvrdostí a neústupností.

Abychom si v našem farním společenství podávali nejen ruku k pozdravu zde v kostele, ale nabídli i svou ruku k vzájemné pomoci mimo kostel.

Aby všechny křesťanské církve pochopily, že se musí shromáždit kolem Krista a v Kristu najít jednotu.

Bože, pomoz nám, abychom uměli naše děti vychovávat v lidi pokojné, bez svárů a hádek, bez urážení a zlobení. Ať jsou naše domovy předobrazem nebeské radostnosti a pohody, kde se všichni učí žít v duchu Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Z celého srdce a ze vší síly důvěřujme v Pána, modleme se za celý svět a volejme:

Za svornost křesťanů a za všechny představené církevních obcí.

Za pravdivé obrácení a živou víru všech pokřtěných.

Za moudrost těch, kdo mají moc a vliv a nesou odpovědnost za věci veřejné.

Za citlivost a ohleduplnost lidstva vůči přírodě a všemu stvoření.

Za lidi trýzněné nemocmi, hladem a bídou, válkou a nesvobodou.

Za lidi trpící neštěstím, nevěrou ve vztazích a samotou.

Za lidi, kteří si neváží sami sebe, protože jim nikdo nedal pocítit jejich

důstojnost.

Za lidi, kteří mají více trápení, než důvodů k radosti.

Za sebe navzájem, za naše rodiny a za naše společenství.

Za naše přátele, spolupracovníky a známé, kteří žijí bez víry v Boha.

Pane, zástito našeho života, ty jsi světlo těch, kdo jsou ve stínu smrti, ty jsi uzdravením a spásou lidí. Tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

První čtení je barvitým zobrazením, jak se člověk stále pokouší utíkat před Bohem. Kus biblického Jonáše je v každém z nás. Ale Bůh přesvědčuje všechny Jonáše, jak marné a dětinské jsou tyto útky: jen trápení si působí každý, kdo utíká před Bohem.

Nebo:

Kniha proroka Jonáše je jadrným vyprávěním o Boží lásce, slitovnosti a věrnosti, kterou mnohdy nelze u člověka vůbec najít. A zároveň je to vyprávění op Boží nenávisti ke hříchu. Obrácení, které vyplývá z přijetí Božího slova, otevírá cestu Božímu slitování. Spása je tu hlásána pro všechny, jedinou podmínkou je víra v Boha a zřeknutí se hříšných cest.

1. ČTENÍ Jon 3,1-5.10 *Ninivští obyvatelé změnili své hříšné chování.*

Čtení z knihy proroka Jonáše.

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu.

Ninive bylo velké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno!“

Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žíní, velcí i malí.

Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 25,4-5ab.6+7bc.8-9 Odp.: 4b

Odp.: Ukaž mi své cesty, Hospodine!

Ukaž mi své cesty, Hospodine, - a pouč mě o svých stezkách. - Ved' mě ve své pravdě a uč mě, - neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.

Odp.

Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, - na své milosrdenství, které trvá věčně. - Pamatuj na mě ve svém milosrdenství - pro svou dobrotivost, Hospodine!

Odp.

Hospodin je dobrý a dokonalý, - proto ukazuje hříšníkům cestu. - Pokorné vede k správnému jednání, - pokorné učí své cestě.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Teď si poslechněme svatého apoštola Pavla, který vysvětluje, jaká je to škoda utrácet svůj život v jepičích malichernostech každodenního života. Lépe je držet se toho, co má trvalou hodnotu.

Nebo:

Kromě věroučných výkladů má každý list svatého apoštola Pavla i část, která přináší konkrétní poučení pro život, někdy velmi stručná, a přitom obsažná. Zde o tom, jak neuvíznout v pomíjejícím světě a zůstat svobodným pro Boží dary, které pomíjející nejsou. V následujícím krátkém úryvku apoštol zdůrazňuje, že žijeme ve výjimečné době, protože Kristus už přišel a nastala nová epocha, proto náš život získal nový rozměr a smysl.

2. ČTENÍ 1 Kor 7,29-31 *Tento viditelný svět pomíjí.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Říkám, bratři a sestry, toto: Čas je krátký.

Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mk 1,15

Aleluja. Přiblížilo se Boží království, praví Pán;
obraťte se a věřte evangeliu! Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Evangelista svatý Marek nám ukazuje, jak Pán Ježíš začal veřejně kázat a jak na to zareagovali jeho učedníci. A teď bude Pán Ježíš kázat také nám, jak se zachováme my?

Nebo:

Pán Ježíš hlásá, že je třeba změnit své smýšlení, obrátit se a přijmout myšlení evangelia. Slavnostní vyhlášení příchodu Božího království je vsutku radostnou zvěstí. Hned potom následuje volba učedníků. Názorným příkladem takového obrácení mají být první Kristovi učedníci.

EVANGELIUM Mk 1,14-20 *Obraťte se a věřte evangeliu.*

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obraťte se a věřte evangeliu!“

Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“ Ihned nechali sítě a následovali ho.

Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

Slyšeli jsme slovo Boží.

NENÍ JINÉ CESTY

Lev, liška a osel lovili společně a ulovili jelena. Dobrák osel se nabídl, že kořist rozdělí. Udělal tři poctivé hromádky, ale lev po něm skočil a stáhl mu kůži přes hlavu. Teď bylo na lišce, aby dělila kořist. Liška shrnula všechny hromádky dohromady a přistrčila je před lva. „Kdo tě naučil tak dobře dělit?“ ptal se lev. „Kmotr osel a jeho zkušenost,“ řekla liška a šla si hledat obživu po liščím způsobu. Bajky o zvířatech se rodí z lidských zkušeností. I v téhle bajce poznáváme náš dnešní svět. Malí jsou v něm dobří na to, aby pomáhali, nadháněli kořist mocným. Ale sotva chtějí něco pro sebe, sotva chtějí žít trochu po svém, hned je tu pracka větší a vezme jim všechno, i tu poslední kůži na hlavě. Sotva se u nás uvolnilo trochu svobody a malí začali chutě pracovat a budovat kousek světa s lidskou tváří, už se objevila hejna žraloků, kteří z těch menších rybek začnou stahovat kůži předražováním, krádežemi, loupežemi, podvody a násilím všeho druhu. Musí to tak na světě být pořád? Mnozí propadají pasivitě a ztrácejí zájem o všechno, protože si myslí, že to jinak na světě nikdy nebude.

Ale někteří se ohlížejí po lepší alternativě, po jiné cestě. A nalézají ji tam, kde ji ohlašuje v evangeliu Ježíš Kristus: „Lidé, nabízí se vám lepší životní cesta, cesta Božího království. Změňte své názory, změňte své kořistnické návyky lvů a šelem. Staňte se mými učedníky! Pojďte se mnou budovat Boží

království spravedlnosti, lásky a pokoje!“ Mnozí toto pozvání nepřijímají. Ne proto, že by se jim nelíbila představa světa bez válek, státu bez kriminálů a zločinů, vesnic bez zlých a záludných lidí. Nepřijímají výzvu k budování Božího království na světě proto, že to považují za utopii, za fantazii, za něco neproveditelného. Pán Ježíš netvrdil, že tahle jeho alternativa budování světa je snadná a pohodlná. Jeho samého tohle hlásání stálo život a svým následovníkům řekl, že i oni budou za svou snahu pronásledováni.

A přesto se v každé generaci lidí znovu a znovu nacházejí Ježíšovi následovníci: učitelé pokoje. Takoví, kteří lepší svět nejen teoreticky hlásají, ale prakticky už žijí, protože vědí, že pro lidstvo není jiné cesty než cesta, kterou ukazuje Ježíš, když nám říká: „Celý svět najednou změnit nemůžeš. To jsem nedokázal ani já, ale můžeš přesto udělat mnoho. Můžeš změnit sebe na dobrého, pokojného, laskavého člověka, na křesťana. A to je už hodně. Můžeš pomoci i někomu vedle tebe, aby se změnil k lepšímu. A tím vytvoříš zase větší kousek Božího království, vytvoříš prostor k působení Ducha svatého. Já vím: Co vám tu teď povídám, to se lehčeji říká, než dělá. Lidé také raději vypichují spíš naše nezdary v tomto úsilí, než to, co se nám daří. Ale to nic. Je to náš program na celý život, není to chvilková hurá akce. A je to i ta nejlepší politická činnost, co se na světě může dělat: svým křesťanským smýšlením a jednáním šířit ve světě Boží království pokoje, spravedlnosti a lásky. Za chvíli se budeme společně modlit: „Otče náš ... přijď království tvé.“ Snad si tedy dnes lépe uvědomíme, oč v té prosbě vlastně prosíme.

PŘÍBĚH O JONÁŠOVI

„Přiblížilo se Boží království,“ říká Pán Ježíš a povolává apoštoly, aby je šli v jeho jménu hlásat. A apoštolové opouštějí otce, matky, domovy a sítě, či jisté zaměstnání, a jdou lovit lidi. Jonáše také volá Bůh, aby šel hlásat pokání a Boží odpuštění velkoměstu Ninive, ale Jonáš jít nechce: Asyrští Ninivští jsou národ pohanský, zlý a ukrutný, jen ať zahynou! A tak Jonáš začíná utíkat před Boží vůlí: dostane se na loď, ale Hospodin vzbudí bouři. Námořníci vylosují právě Jonáše jako oběť ke smíření hněvu bohů, a hodí Jonáše přes palubu. Velká ryba donese Jonáše ke břehu a vyvrhne ho tam, kde se nalodil. A znovu je tu Boží hlas: Jonáši, jdi kázat do Ninive! Jonáš tedy Boží příkaz poslechne, ale neochotně. Jeho kázání nemůže být kratší a sušší: ohlásí jen hrozící trest, nic o záchraně. Přesto se Ninivští obrátí a napraví. Jonáš je však karikaturou proroka i dál: zatím co Bůh se smilovává, Jonáš se zlobí. Neumí si představit, proč by se Bůh měl smilovat také nad pohany.

Ale Bůh si s ním dává práci, aby jej přesvědčil: Bůh chce zachránit všechny lidi. Bůh je Bohem i těch, kteří nepatří mezi zbožné a věřící. Kdo si dáte dnes odpoledne čas, abyste si doma našli v Bibli knihu o Jonášovi a začetli se do ní, zjistíte, že je to jakási starobylá novela, povídka, která je nejen zajímavá, ale i poučná a moudrá. Napřed si při čtení budete říkat: tenhle Jonáš,

to byl ale úzkoprsý egoista. Ale pak si začnete pomalu uvědomovat, jak je i ve vás, v nás každém, kus Jonáše, jak ta situace platí i dnes. Jak daleko jsme všichni od toho, abychom přáli i jiným, co dobrého přejeme sobě. Hned trojí životně důležité poučení si můžeme odnést z pozorného čtení knihy o Jonášovi: to první zní: Před Bohem neutečeš. Jonáš se pokoušel utéci před povinností, která se mu nelíbila. A my se v duchu ptáme: Jaké útky před povinností jsou v mém životě? Útky z pohodlnosti, ze špatné nálady nebo ze strachu? Až zase budeš mít chuť utéci od nějaké povinnosti, vzpomeň si na Jonáše: Před Bohem a jeho voláním neutečeš!

Druhé poučení získáš poznáním: Já jsem to zavinil! Teprve až Jonáš v zuřící bouři uznal, že on zavinil tu bouři, že on je viník, teprve pak se bouře uklidní a věci spějí ke smírnému řešení. Až ty budeš zas jednou házet vinu za všechny potíže na druhé kolem sebe, podívej se honem na sebe: najdi a doznej svou vinu a spoluvinu a užasneš, jak to přispěje k uklidnění bouří v manželství a všude. Třetí objev při čtení knihy o Jonášovi bude asi znít: Životní učení nemá konce, umoudřování a napravování sebe trvá až do smrti. Jonáš dostal důkladné poučení, přestál velkou životní krizi. Ale je nám jasné: to ho neuchrání před dalšími omyly. S námi je to také tak: i náš život je stálý proces růstu, vývoje k horšímu nebo k lepšímu, jak kdy a jak kdo.

Básník přirovnal lidský život k životu růže. Fyzik přirovnal lidský život k tekutině, která mění svůj tvar stále podle okolí, podle nádoby. stále se pomalu mění a vyvíjí od poupátka přes rozvitou květinu k zralému plodu. Náš život je stále zrání, které nejde samo sebou. Sama sebou jde jen hniloba. Na zrání musíme stále, po celý svůj život, usilovně pracovat. Musíme usilovat o stále větší prostotu, pravdivost, vlídnost, trpělivost a soucitnost. Kdybychom mohli to své obrácení a napravení zvládnout jedním rozhodnutím najednou jako třeba maturitní zkoušku, to by šlo snadno. Ale tak to není: každé ráno, s každým probuzením začínáme znovu svou životní zkoušku víry, naděje a lásky. Zdá se ti to obtížné a zdlouhavé? Jiné cesty není. Bohu nikam neutečeš. Není jiné cesty, než uznat své chyby a denně znovu s nimi zápolit. To je cesta spásy pro věřící i pohany: Uznat své chyby a denně s nimi zápolit.

HRA S NADĚJÍ

Kdybych se vás teď zeptal, zda jste už někdy potkali člověka, asi byste se na mne podívali udiveně. „Samozřejmě, že ano, jak se můžeš takto ptát?“ Ale ono to tak samozřejmě není. Člověka potkat nemůžeš, to je jen teoretický pojem, pomysl. Potkat můžeš jen konkrétního muže nebo ženu. Jsme dnes uprostřed světového týdne modliteb za jednotu křesťanů a tak vám dávám podobnou otázku: „Potkali jste už někdy někde křesťana?“ Také jste nemohli. Můžeme potkat jen katolíka, evangelíka, pravoslavného atd. Křesťan jako takový neexistuje. Kristova křesťanská církev neexistuje. Jsme rozdělení. Prvotní jednotu svědků Kristova zmrtvýchvstání vydržela jen krátce. Ve Skutcích

apoštolů o těch prvních čteme, že byli jedno srdce a jedna duše. Že pohané, když je pozorovali, říkali si s obdivem: „Pohleďte, jak se milují!“ Jak došlo k nejednotě? Jak došlo k rozdělení? To je dlouhá historie, která plní stovky stránek v církevních dějinách.

Snad by se ta cesta k rozdělení dala souborně nazvat „Od srdce k rozumu“. Od láskyplného vyznávání Pána Ježíše ke spisování různých kréd, různých vyznání víry, různých spekulativních rozumových formulací víry. Jakmile se lidé začali pokoušet původní prostou lásku k Pánu Ježíši vyjádřit filozofickou formulací, teologickými dogmaty a definicemi, začalo neštěstí rozkolů. Spoluvinu při tom měly jazykové potíže: orientálci mluvili v jiných pojmech než logičtí Řekové a právníci Římané. Přidaly se rozdíly mentality jihu a severu: těžkopádný Germán myslí jinak, než syn slunného Středomoří. A největší vinu mají politikové a vladaři, kteří všech těch rozdílností využívali ve prospěch svých mocenských záměrů. A tak mezi křesťany začaly narůstat hrozné hradby, které trvají dodnes: vyzdvihuje se to, co nás rozdvojuje, místo toho, abychom se dívali na to, co máme společného. Že takové naše chování odporuje vůli Pána Ježíše, je všeobecně známé.

Pán Ježíš nikdy nad nikým nevynešl klatbu. Katolíci i pravoslavní mnohokrát. Pán Ježíš nikdy nikoho nevyhnal ze své společnosti. My katolíci i protestanti mnohokrát. Pán Ježíš sedal k jednomu stolu s dobrými i zlými a přitahoval k sobě i všelijaké pochybné existence. Naše rozdělení je proti vůli Pána Ježíše. Mají snahy o sjednocení nějaký výsledek? Bohudíky, mají. Katolická církev už veřejně prohlásila, že i my, katolíci, jsme leckdy ubližovali ostatním křesťanům a tak podnítili jejich odchod. Katolická Církev už prohlásila, že dnešní nekatolíci nemají osobní vinu na rozkolu, ke kterému došlo v dřívějších dobách. Katolická Církev už prohlásila, že ty největší hodnoty víry se vyskytují i v jiných křesťanských církvích, a že i my se máme od nich čemu učit, nejen oni od nás. Máme společný Otčenáš, Apoštolské vyznání víry, máme společný ekumenický překlad Bible, máme společný křest. Co nám ještě schází? Přesto vše ještě mnoho:

Za prvé sjednocení na rovině církevního vedení. Ochota k tomu byla už často veřejně dokumentována objímáním papeže s hlavami jiných církví. Ale dál se nestalo nic. Za druhé nám schází ujednacení na rovině teologů. I zde čteme stále znovu ujištění, že na různých komisích bylo dosaženo rozhodného pokroku. Ale dál se nestalo nic. Za třetí schází ujednacení na rovině nás dole, na rovině Božího lidu. Zde má dojít ke sjednocení duchovnímu, ke sjednocení ve vzájemné lásce a přátelství. Jak máme k tomuto cíli blízko, to každý z nás osobně teď povězme Pánu Ježíši, když tu s ním budeme společně stolovat. Budou to jen naše planá slova? Bude to tak doopravdy?

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

V mnoha příkladech nám Písmo svaté dokládá, jak Bůh znovu a znovu volá člověka, aby se vydal na cestu svým životem správným směrem. I my jsme dnes toto Boží volání slyšeli. Poprosme nyní o pomoc a modleme se společně:

Pane, probouzej nová kněžská povolání a dej, ať v našich rodinách jsou dobré podmínky pro jejich vznik a růst.

Dej, abychom pochopili, k jaké životní cestě nás voláš.

Ať své vlohy a schopnosti nenecháme z lenosti zahálet.

Abychom se učili stále větší snášenlivosti a ohledu na druhé.

Abychom jasně poznali své chyby a denně s nimi bojovali.

Abychom se energicky bránili pokušení k závisti a žárlivosti.

Abychom uměli politovat ty, kdo námi pro naši víru pohrdají, a modlili se za jejich obrácení.

Bože, jsme na cestě do tvého království. Dej, ať ve zlých chvílích cítíme nad sebou tvou ochrannou ruku, skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Po návratu ze zajetí Izraelité slyší zase po dlouhých letech předčítat své posvátné knihy. Ani by jim nerozuměli, kdyby jim nepomáhali ti, co se v nich vyznají. S jakou pozorností a dojetím naslouchají ti lidé Božímu slovu! Jak nasloucháme my?

Nebo:

Nehemiášova kniha popisuje obnovený život izraelského národa po návratu z babylonského exilu. Náš úryvek je zajímavým svědectvím o liturgii slova podle synagogální praxe: po úvodní chvále je hlásání Božího slova z Pentateuchu, tj. z jedné z Mojžíšových knih, po kterém následuje homilie.

1. ČTENÍ Neh 8,2-4a.5-6.8-10 *Četlo se v knize Božího zákona, a pochopili, co se četlo.*

Čtení z knihy Nehemiášovy.

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím.

Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu - stál totiž výše než všichni lidé -

a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženými rukama: „Amen, Amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebuďte smutní a neplačte!“ Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. Ezdráš jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebuďte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 19,8.9.10.15 Odp.: Jan 6,63b

Odp.: Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.

Hospodinův zákon je dokonalý, občerstvuje duši, - Hospodinův příkaz je spolehlivý, - nezkušenému dává moudrost.

Odp.

Hospodinovy předpisy jsou správné, - působí radost srdci, - Hospodinův rozkaz je jasný, osvětluje oči.

Odp.

Bázeň před Hospodinem je upřímná, trvá navěky, - Hospodinovy výroky jsou pravdivé, - všechny jsou spravedlivé.

Odp.

Nechť se ti líbí slova mých úst, - i smýšlení mého srdce, - Hospodine, má Skálo, vykupiteli můj!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý Pavel nám s velkým zaujetím vysvětluje, jak si máme navzájem pomáhat. Jak je možná jednota v různosti.

Nebo:

Korint'ané vnímali Boží dary příliš lidsky: tyto dary byly příležitostí k nadřazenosti a rozdělení společenství. Apoštol proto ukazuje hlubší význam těchto darů: mají napomáhat službě druhým a jednotě Církve. Správné používání a chápání darů nevede k rozdělení, ale ke sjednocení.

2. ČTENÍ 1Kor 12,12-30 *Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd.*

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři a sestry!

Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich?

Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“, nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“

Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují.

Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v Církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Lk 4,18-19

Aleluja. Pán mě poslal, abych přinesl chudým radostnou zvěst, -
abych vyhlásil zajatým propuštění. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Na začátku svého evangelia svatý Lukáš vysvětluje, proč se pouští do psaní: Chce pomoci Teofilovi a všem ostatním čtenářům, aby se mohli přesvědčit o pravdě a aby mohli poznat a zamilovat si Pána Ježíše.

Nebo:

Evangelium nám ukazuje Pána Ježíše, který učí v moci Ducha, jenž v něm působí díky křestnímu pomazání. Ježíš však není pouhým hlasatelem slova: on skutečně přináší nový život. Kristovým příchodem totiž začíná jubilejní rok, který byl ve Starém zákoně rokem milosti a odpuštění dluhů chudším. Avšak

tento nový jubilejní rok přináší ještě větší dary: osvobození z nejrůznějších pout, navrácení zraku a radostnou zvěst v plné síle.

EVANGELIUM Lk 1,1-4; 4,14-21 *Dnes se naplnilo toto Písmo.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu; aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen.

Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagógách a všichni ho velmi chválili.

Ježíš přišel také do Nazaretu, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo:

„Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“

Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagóze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

DNES JE NÁŠ ŠŤASTNÝ DEN

Hned po východu z nádraží udeřila každého návštěvníka města do očí tabule s křičícím nápisem: „Dnes je tvůj šťastný den! Využij toho!“ A kdo šel blíž, uviděl pod plakátem čiperného dědu, který tu prodává losy. Ať už sis los koupil nebo ne, křičící plakát se během dne připomínal v mysli: „Dnes je tvůj šťastný den! Využij toho!“ Ono by vůbec nebylo špatné, kdyby takové šťastné dny opravdu byly. Mnoho lidí na ně čeká a vyhlíží je až někde v budoucnosti: „Dřeli jsme se a těšili se jen, jak si v důchodu budeme užívat,“ říká smutně pacient s infarktem na intenzivní stanici. A zase mnoho lidí se utápí ve vzpomínkách na minulost: „Nemohu zapomenout, jak mě bratr po tatínkově smrti ošidil,“ říká věčně zatrpklá žena. Oba tyto druhy lidí jsou uprchlíci z přítomnosti, emigranti z přítomné hodiny. Buď se přehrabují v haraburdí minulosti a litují se stále znovu a znovu pro staré křivdy. A nebo se utápí ve snění při hudbě budoucnosti.

Oba se svým životem míjejí, protože ten žijeme teď, v přítomné chvíli a v přítomné hodině. A míjejí se tak i s Bohem, protože i Bůh je zde právě v této

chvíli. I Nazaretští z dnešního evangelia patří k typickým uprchlíkům z přítomnosti. S bolestí se ohlížejí na slavnou minulost svého národa a s dychtivostí vyhlížejí dopředu, kdy přijde Mesiáš: Jak ten bude veliký, jak bude mocný, jak rozdrtí moc Římanů, až jednou přijde! A když slyší z úst svého rodáka, obyčejného tesaře: „Dnes se naplnilo toto Písmo, přestaňte se ohlížet nazpět, přestaňte snít o budoucnosti, teď jste tu, teď žijete,“ neumějí to pochopit a propadnou panice. Ježíš z Nazaretu není melancholický vypravěč o zašlých starých zlatých časech. Není ani romantický snílek, který by vyhlížel za obzory setkání nebe se zemí. Ježíš z Nazaretu učí člověka žít přítomnost, dnešek, přítomnou chvíli:

„Pracujte, dokud je den,“ nabádá své učedníky. „Pojď, zanech své sítě a následuj mne,“ říká Petrovi. „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé, ale ty jdi a hlásej Boží království,“ říká nerozhodnému člověku. Bohatý sedlák sní, jak si bude žít po žních. A Ježíš na to říká: „Blázne, ještě dnes zemřeš.“ A v evangeliu dnešní neděle Pán Ježíš říká Nazaretským, mně, tobě, nám všem: „Dnes se naplnilo Písmo, dnes k vám přichází Boží království.“ Rozumějme dobře: výzva, žít plně svůj dnešek, přítomnou hodinu, to není výzva k lehkomyšlnému životu ze dne na den bez starosti o zítřek, to není výzva k pohrdání minulostí, ale je to výzva, abychom měli bdělé oko pro možnost současné chvíle, pro správné využití přítomného dne, pro milost přítomné hodiny. Všimněte si, jak to dělal Pán Ježíš. Nedržel žádné abstraktní přednášky o ceně času, ale jednal tak, jak máme jednat i my.

Potká se s ženou u studny a využije chvíle, aby jí pomohl. Neříká, aby si přišla poslechnout jeho příští kázání, tam že se jí to ujasní, ale získá ji hned. Potká se s nemocným a odpustí mu hříchy hned, bez zvaní do zpovědnice. V každé hodině, v každé chvíli je plně a cele na místě pro všechny kolem, až po lotra na kříži pár minut před smrtí. Úřední hodiny si nezavedl. Co znamená v našem životě tento Ježíšův příklad? To není jen oprášení starého přísloví: „Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek.“ To je víc, to je celý životní postoj, který nás učí žít plně v dnešku, v přítomné hodině. Ovocem tohoto postoje je, že získáváme citlivost pro potřeby chvíle a lidí kolem sebe, že získáváme oko pro Boží přítomnost v našem životě, že získáváme sluch pro vanutí Ducha svatého, jeho inspiraci a dech.

„Dnes je tvůj šťastný den! Využij toho!“ Správně pochopeno, platí to pro všechny dny našeho života, vždy pro každou přítomnou chvíli. Ale především to platí pro tento nedělní den, pro tuto chvíli eucharistické slavnosti. Zde se náš život koncentruje: Minulost se zpřítomňuje, v této chvíli eucharistické slavnosti, v této chvíli setkání s Pánem Ježíšem se ovlivňuje budoucnost. Teď nás volá jako své krajany v Nazaretě: Je chvíle vzájemného odpouštění! Je chvíle společné lásky! Je chvíle proměny tvého srdce! A nikdo z nás neví, bude-li pro nás ještě zítra nějaká taková chvíle. Toto je den, který učinil Pán! Pojďme, radujme se v něm a přihlasme se k Pánu.

SMYSL A ÚKOL KMOTROVSTVÍ

Bylo to docela pokojné nedělní odpoledne v rodině Novákových. Pokojné a sváteční, vždyť včera v sobotu se dověděli, že nejstarší dceři se narodil zdravý chlapeček a gratulovali si navzájem k novým titulům: patnáctiletý Jirka je teď strýček, mladší Jana tetička, maminka je babička, otec je dědeček. Ale pak to přišlo: přihnul se zeť, novopečený otec, vysvátkovaný jako když říkal o ruku Milady, a spustil: „Přicházím tě, Jirko, požádat, abys byl kmotrem malého Petra.“ Jirkovi to vzalo dech: „Vždyť na to jsem ještě moc mladý!“ „Ale za kmotry se mají vybírat právě mladí lidé!“ řekla Jana. „K jakému užítku je rodičům a dítěti starý kmotr, který je teď už nemocným a bude mrtvý, až by ho křtěnec potřeboval. Tak jsme se to učili přece v náboženství.“

Tatínek měl také své pochybnosti: „Jistě počítá strýc Karel, že bude kmotrem on. Urazí se, když ho nepozveme. Co na tom, že nechodí do kostela. Však je stejně potřebný právě jen na tu chvíli při křtu, potom při prvním svatém přijímání a při biřmování, jinak není na nic.“ Ale novopečený otec se nedal: „Kdepak, to my právě chceme pro našeho Petříčka pořádného kmotra, který by mu na něco byl, který by mu byl dobrým starším přítelem a rádcem. A k tobě, Jirko, máme důvěru, že zůstaneš své víře věrný a že si z tebe náš Petr bude moci brát příklad. Máme k tobě důvěru, a proto tě žádám za kmotra.“ Jirka očividně povyrostl: „Když myslíš, tak já to беру. Však on mě pan farář na kmotra vyškolí.“

A pan farář ho vyškolil: „Slovo kmotr je z latinského *compater* a to znamená spolu-otec. Vzniká tu nový druh příbuzenství, příbuzenství duchovního, a to je víc než příbuzenství pokrevní. Kmotr přejímá za dítě záruku, že o ně bude pečovat, bude mu otcem, kdyby ztratilo rodiče. Že bude rodičům pomáhat při jeho výchově. Že se bude s dítětem stýkat, aby se sprátelili, aby mu mohl být důvěrníkem a rádcem. Že bude spolu s rodiči pečovat o nedělní účast na bohoslužbách, o náboženskou přípravu dítěte na první svaté přijímání a na svátost biřmování. Ano, kmotr patří do rodiny křtěnce: rodiče k němu mají mít důvěru a dítě přátelství. Když tě někdo požádá za kmotra, znamená to, že si tě ze všech známých nejvíc cení.“ Tak pan farář v nejbližší promluvě k farní mládeži školil Jirku a ostatní mládež farnosti. Tak se dívá na smysl a úkol kmotrovství Církve dnes.

Za mého dětství se kmotrovství považovalo jen za čestnou službu při křtu. „Podržet dítě na ruku,“ říkávalo se funkci kmotra. Když jsem se jako malý školáček dozvěděl při vyučování náboženství o křestních kmotrech, byl jsem udiven. Nikdo takový se v mém životě nevyskytoval. Tatínka jsem neznal, ten přišel o život při neštěstí v cihelně, když mi byly tři roky. Žili jsme sami, tři malé děti s maminkou, a tak mě vyhlídka na muže skoro jako tatínka, jak říkával pan farář ve škole, naplnila dychtivou nadějí: „Mami, mám já kmotříčka?“ „Ty máš kmotřenku,“ řekla maminka, a když jsem dorážel, že ji chci poznat, šli jsme ji v neděli odpoledne navštívit. Seděla tam bělovlasá stařenka v křesle a mile se

na mne usmívala: „Ty jsi můj šestadvacátý stupínek do nebe,“ řekla mi. „Celkem jich mám dvaatřicet. Tolika rodičům jsem posloužila při křtu a podržela jejich dítě na rukou.“ Dostal jsem jablko a šli jsme domů.

Jak by bylo mé mamince tenkrát pomohlo správné chápání kmotrovství, když zůstala s námi dětmi sama. Ale protože se kmotrovství zúžilo jen na to podržení na rukou a dárek, nenacházeli chudí lidé, kdo by byl ochoten jít jejich dětem za kmotra. V mnoha chudších farnostech dělal chlapečkům kmotra kostelník a kmotřenku farní hospodyně. Dnes už kmotrovství nebereme jako formalitu, ale potíž s vyhledáváním dobrého kmotra se tím spíše zvětšila. Nemá každý v rodině šikovného Jirku a správné děvče Janu. Mladší než 14 let by kmotři být neměli, u nich ještě nelze odhadnout, co z nich bude. Kmotr je také zástupce místní církve, farní rodiny. Je také věcí dobré farnosti, aby své členy vychovávala tak, aby v ní byli dobří kmotři. Takoví, kteří vědí, jak dobrá věc je být dobrým kmotrem. Když při křtu spolu s rodiči vyznají svou víru a slavnostním podpisem do matriky pokřtěných stvrdí svůj závazek, že tím přejímají duchovní spolu otcovství a spolu mateřství. Když vědí, že je to závazek nejen na papíře, ale svaté pouto na celý život a převýborná pomoc rodičům při výchově dětí.

DNES SE NAPLNILO TOTO PÍSMO

Je snadné si představit s jakým vzrušením šli Nazaretští do synagogy: prý se domů vrátil Ježíš, syn tesaře Josefa, ten co veřejně mluví ve městech. Dělá prý divy! Jistě dnes promluví! Co nám asi poví? Jaký div předvede ten syn nádeníka? A Ježíš mluvil: Co jste si tu po dlouhé věky četli jako proroctví, to se teď má stát skutkem. Boží království je tu: Zajatí ať jsou propuštěni, slepým se vrátí zrak, chromí poskočí; všichni se budou radovat. Nazaretští to přijali s nadšením: Hlavně ať skřípne všechny darebáky! Ať vezme boháčům majetek, ať jim všem zatopí jak se patří. Ať uzdravuje nemocné, moji dnu, abych mohl lépe běhat za svým kšeftem. Ale když Pán Ježíš řekl: Má výzva se týká každého z vás! I vy se napravte. I vy propusťte zajatce, vy nehromadťte majetek, zbavte se předsudků a závisti, hned bylo po nadšení a vyhnali ho z města.

Nejen Nazaretským, i naší době, i nám tu dnes Kristus Pán hlásá: Boží království je tu! Je čas, aby se Písmo naplnilo na nás! A jako bylo tenkrát, je i dnes. Někteří odmítají předem: co dobrého z Nazaretu! Máme jiné lepší proroky! Někteří, a mezi ně asi patříme my všichni, se jeho slovy nadchnou: Jsme pro Boží království, jsme pro svobodu, jsme pro spravedlnost, pro svornost! Ale i na nás dnes Kristus ukazuje prstem, na každého osobně: Buď spravedlivý! I ty propusť zajatce, tj. přestaň chtít pořád všude panovat. Ty se přestaň hádat se ženou. Ty měj trpělivost s dětmi. Ty nebuď sobec, ty neosočuj, ty nepodezřívej ze zlého. Ty neodmítej spolupracovat s druhým, který se ti zdá být méně dokonalý, než podle tvého soudu má být. Ty se nemrač, ale buď vlídný

a veselého srdce, se svým bratrem se smíř. Vy všichni naplňte dnes na sobě zákon Božího království.

Tak nás dnes oslovuje Kristus. Co uděláme? Vyženeme jej a odvrátíme se? V tento čas je týden modliteb za sjednocení křesťanů. Ale jednota začíná v každém z nás. První krok ke sjednocení všech křesťanů je jednota nás, katolíků, uvnitř Církve. Pokud my jsme nesvorní, dokud nedokáží dva katolíci pracovat spolu bez hádek, dotud není Boží království ani v nás a nemáme ani k čemu zvat odloučené bratry. Co nám pomůže vytýkat druhým, že jsou zlí, dokud my sami nezačneme usilovat, abychom byli dobří. Prostá, nesmlouvavá a jasná je dnes Kristova řeč: Boží království je tu, přijmi je! Bratři a sestry, přijměme je, rozhodněme se k tomu dnes, obraťme se všichni ke Kristu při této svaté oběti: Pane, po tvé vůli přesvaté - zasvětíme srdce své, obrátíme srdce své. Pane Ježíši, přijď mezi nás! My chceme přijmout tvé království. Nechceme se už jen planě roztrpčovat nad špatností druhých. Chceme usilovat, abychom my byli dobří.

JAK VZNIKL OKTÁV ZA SJEDNOCENÍ

Na zakončení oktávu modliteb za sjednocení křesťanů.

Nejen my katolíci, ale křesťané všech vyznání, a je těch vyznání víc jak 250, se v této době po celém světě modlili za sjednocení v jednu Kristovu církev. Vznik této velkolepé akce ukazuje, jak každý jednotlivec může vykonat nesmírně veliké dílo pro Boží království, když poslouchá Boží hlas. Koncem 19. století bylo mezi třemi hlavními větvemi křesťanství hluboké nepřátelství: mezi katolíky, protestanty a pravoslavnými. Všichni tři byli stejně přesvědčeni: jen my jsme ti praví křesťané. Ti ostatní jsou podvodníci a zločinci. Kolik energie vyčerpali na zesměšnění a poražení těch druhých křesťanů, na přetažení té nebo oné ovečky ke konverzi, k odpadu od rodné víry. Sjednocení? Ano, ale tak, že ti druzí konečně uznají své bludy, vzdají se svých názorů a pokorně přijdou s prosíkem, abychom my je laskavě přijali do naší jediné a pravé Církve. A jestliže ti druzí nepřijdou, musí být zničení a vyhubeni.

Tak to bylo, dokud si obyčejný venkovský farář Louis Watson neuvědomil skandálnost této situace při čtení Ježíšovy velekněžské modlitby: „Otče, ať jsou všichni jedno, tak jako já a ty jsme jedno, aby svět uvěřil.“ Tento evangelický duchovní pochopil, kde je překážka, že svět nevěří v Pána Ježíše: Jsme to my křesťané, my nesvorní a nejednotní křesťané, kteří se mezi sebou hašteříme, kteří vypichujeme chyby na druhých, a tak se lacině a falešně uspokojujeme vlastním sebeobdivem, že my jsme ti nejpravověrnější, že my jsme ti nejzbožnější, my jsme vinni tím, že svět nevěří. Vždyť je tu prostředek, bezpečný, účinný a jistý, od samého Ježíše zaručený prostředek, jak obrátit svět. Je prostředek, jak jedna miliarda křesťanů může obrátit ostatní dvě miliardy lidstva, které nevěří. A ten prostředek je jednota křesťanů ve svorné lásce: „Otče, ať jsou jedno, aby svět uvěřil.“ A existuje stejně tak prostředek, jak

utvrzovat v odporu ke křesťanství: zůstat v nelásce, v kritizování, v rozkolu, a ještě se tím chlubit a honosit, že my křesťané jsme jinačí než oni křesťané.

Svět nás slyší, jak neúnavně kážeme o lásce, ale svět nás vidí, jak se mnozí mezi sebou nemáme rádi. Tak si to uvědomil ten jeden člověk. Dnes jsou toho mínění statisíce, snad i miliony lidí po celém světě a ve všech křesťanských církvích. Spojení v modlitbě v jednom týdnu v roce má být obrazem a předzvěstí úplného a trvalého sjednocení všech křesťanů. Teď si možná myslíš: dobrá, souhlasím, ale nepatřilo toto kázání spíš na začátek oktávy modliteb za sjednocení, než na konec? Týden modliteb už přece skončil, tak co dál? Ale právě o to mě jde, co dál. Co dál za modlitbou? Přece skutek. Moderní poustevník Charles Péguy napsal: „Modlit se za vítězství, ale nechtít za ně jít bojovat, to by bylo ubohé.“ Týden jsme se modlili, teď tedy do boje! Jestliže platí: svět se obrátí, až se křesťanské církve mezi sebou sjednotí, pak také platí dál: křesťanské církve se sjednotí, až se křesťané budou mít mezi sebou rádi.

Máme se mezi sebou rádi? Ale kde by, ani se navzájem neznáme. Už kardinál Feltin si stěžoval: „Naši katolíci mají víru společnou, ale prožívají ji každý sám pro sebe.“ Každý sám. Jsme si navzájem cizí. Scházíme se dohromady, ale zůstáváme si daleko, jsme osamělí i zde. I ke stolu Páně jdeme osaměle. Je vinou ostýchavost či bázeň, či lhostejnost, či sobectví? Bůh sám to ví. Ale jedno víme jistě: Žádná církev nebude ochotna podstoupit nesmírnou námahu, nutnou ke sjednocení s námi, dokud my sami jsme navzájem odcizeni jeden druhému. A ještě jedno víme jistě: Jen prohloubení v lásce mezi námi je cesta k jednotě. Slyšel jsem vypravovat, že když se sešli dva největší teologové této generace, myslím našeho Karla Rahnera a evangelíka Karla Bartha, shodli se prý v jednom: Nejkratší cesta k jednotě je, aby katolíci se snažili být lepšími katolíky a evangelíci lepšími evangelíky.

Když jsem to slyšel poprvé, nerozuměl jsem tomu, ale už rozumím: Lepší katolík, to znamená bližší Kristu. Lepší evangelík, to znamená také blíže ke Kristu. Kristus, jeho láska, to je místo sjednocení, to je střed, kde se musíme sejít. Blíž Kristu, to znamená blíže bližnímu: „Co jste udělali jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste udělali.“ Bratři a sestry, na každém z nás závisí, zda se křesťané sjednotí. Zda budou světu výzvou k lásce nebo pohoršením a špatným příkladem. Mysleme na to nejen v tomto týdnu, ale každý den při ranní modlitbě. Při mši svaté teď Ježíš promění před námi chléb ve své tělo. Ale on chce víc: chce i nás samotné proměnit ve své tělo, chce nás spojit v lásce tak, aby mohl říci o všech na konci bohoslužby: Toto je mé tělo.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Shromáždění ve jménu Ježíše Krista, prosme, abychom se dokázali zbavit nectností, které brání jednotě a lásce:

Dej, aby církevní představení poctivě sloužili Božímu lidu.

Aby nadřízení v občanském životě nezneužívali svévolně své moci, ale drželi se zákonného řádu.

Modleme se za rozvrácená manželství, aby hledali a našli cestu k dorozumění.

Modleme se, aby i mezi námi, zde přítomnými, a v celé naší farnosti bylo víc shody a dobré vůle.

Modleme se za všechny křesťanské církve, abychom místo rozdíků hledali, co máme společného.

Probouzej nová kněžská povolání a dej, ať v našich rodinách jsou dobré podmínky pro jejich vznik a růst.

Bože, pohlédni na naši ubohost, a pomoz nám, abychom překlenuli překážky své malichernosti. Jako nás pojí jeden křest, jedna víra v Ježíše Krista, tak ať nás konečně spojí i jedna láska skrze Krista našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Spojme se teď v modlitbě se všemi křesťany na celém světě a s důvěrou v přímluvu Bohorodičky, matky jednoty křesťanů, volejme naléhavě:

Za pokoj a jednotu křesťanských církví.

Za ty, kteří podle svých darů a schopností slouží církevním obcím.

Za kazatele, biblisty, katechety a všechny služebníky církve, kterým je svěřeno hlásání evangelia.

Za národy, aby žili v míru, spojeni poutem pokoje.

Za vzájemnou úctu vyznavačů různých náboženství.

Za politiky a za všechny, kteří mají zodpovědnost za dobro společnosti.

Za lidi, kterým se křivdí, a za ty, kteří bojují proti nespravedlnosti.

Za živé i zemřelé, o které se nikdo nezajímá a na které nikdo nepamatuje.

Za nemocné a za ty, kteří o ně pečují.

Za oběti přírodních katastrof a za ty, kteří nasazují své životy pro záchranu druhých.

Za všechny lidi, kteří trpí rozdělením tvé Církve.

Za vstřícnost a porozumění v naší církevní obci a v našich rodinách.

Pane, neopouštěj svou rozptýlenou Církev a pro své jméno ji sjednot', aby mohla svědčit o tobě a sloužit spáse všech lidí. Tobě buď sláva na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Přijmi, Bože, naše dary a posvěť je, ať se nám stanou zdrojem posily na cestě k věčné spáse. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 3. PRO NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Spása lidstva skrze smrt Syna člověka

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky. Neboť v tom poznáváme tvou velikou slávu, že se tvá božská moc ukázala skrze lidskou bezmocnost: vždyť tvůj Syn, náš Pán Ježíš Kristus, se vydal napospas smrti, a nás, smrti vydané, ze smrti zachránil. Skrze něho andělé chválí tvé jméno, hledí na tvou tvář a ustavičně se radují. Také my se připojujeme k jejich chvalozpěvu, pokorně tě vyznáváme a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ ŽI 34,6

Pohled'te k Pánu, ať se rozveselíte, vaše tvář se nemusí zardívat hanbou.

Nebo: Jan 8,12

Já jsem světlo světa, praví Pán; kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Všemohoucí Bože, ty nás živíš tělem a krví svého Syna, aby rostla naše účast na tvém životě; dej, ať z tohoto svátostného pokrmu čerpáme stále novou sílu. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Ježíš se na veřejnosti objevuje se svým prvním poselstvím, týkajícím se nebeského království. Odkazuje na Boží vedení a jeho svrchovanost, na jeho plán záchrany člověka a stvoření. Toto Boží vedení se zjevuje a uskutečňuje ve slovech, činech a přímo v Ježíšově osobě. První pozvání, které tak od něho dostáváme, je naplněno důvěrou v Pána, který nás vede, ví o nás a pomáhá nám, naše pozemské dějiny prozaňuje svou blízkostí a otevírá je věčnosti. Druhým obsahem Ježíšova poselství je výzva k obrácení. Stále jsme totiž podobni prvnímu člověku Adamovi, který před Bohem utíká a ukrývá se. Pán naopak po

našich cestách přichází, aby nás potkal, jde nám vstříc a zve nás k následování. Není žádná země, kam by jeho výzva nedolehla. Co však bude vždycky respektovat, je naše svoboda, naše rozhodnutí. Budeme mít odvahu přijmout je za své a spolehnout se na Pána?

K ZAMYŠLENÍ B

Boží radostná zvěst zaznívá v celém světě. Zachytíme ji i my, zachytí ji lidstvo našeho století? Obsah této zvěsti zahrnuje dva články víry, totiž jistotu, že Bůh je nablízku člověku a má svůj jistý plán lásky, který uskuteční v našich dějinách. Druhým článkem je odpověď víry a života, kterou člověk má nabídnout svému Bohu. Obyvatelé města Ninive a také Kristovi učedníci jsou příkladem naslouchání Božímu slovu a poslušnosti k jeho výzvě spásy. S příchodem Krista do našeho světa byl obnoven dialog mezi námi a Bohem. Obě strany, Bůh i my, jsou v tomto rozhovoru důležité. Jeho slovo očekává naši odpověď. Poté, co jsme mu naslouchali, popřejeme mu i poslušnost?

K ZAMYŠLENÍ C

Kristus přišel v těle a je zároveň věčný Bůh. My lidé máme možnost vstoupit do vztahu a společenství s Bohem prostřednictvím slova, jeho slova. Jako křesťané dostáváme mocí Ducha svatého privilegium učinit toto slovo přítomným a živým. Bůh k nám promlouvá slovy Písma svatého a my, když mu nasloucháme, mu stejným slovem odpovídáme. Je to úžasný dialog času a věčnosti, omezeného lidství a nekonečného Božství, který se odehrává ve společenství Církve. Jak jsou šťastní rodiče, když z úst svých dětí slyší slova, která je sami naučili! Tam, kde je rozhovor, kde si partneři naslouchají, rozumí si a chápou se, tam se realizuje ráj, milostivé léto Páně.